

kunde naas, have vi maattet søge at naae det tilnærmelsesvis ved Hjælp af de to Flaadeafdelinger, der skulde støtte sig til disse Stationer i Sundet og Beltet. Naar der nu ivoirigt er Tale om, hvorvidt vort Forsvar er betryggende, hvorvidt vi kunne vente at afflaa en Landgang eller Sligt, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at dette til enhver Tid er fuldstændig afhængig af, ved hvilke Midler Angrebet udføres. Det er indlysende, at der kan blive ført saadanne Angrebsmidler imod os, at vort Forsvar bliver forgjæves; derom kan der fornøstigtvis ikke være delte Meninger. Hvad der har været Flertallets Ønske og Tanke, har ogsaa kun været det, at man skulde udvilde vort Forsvar saaledes, at naar man vilde gjøre et alvorligt Angreb paa vor Selvstændighed og føre dette imod Sjælland, saa maatte det udføres med saa store Midler, at man kunde antage, at selv en Stormagt vilde betænke sig noget paa at risikere saa Meget, som der vilde være nødvendigt dertil. Mere tror jeg ikke, at vi ere istand til at opnaa med vort Forsvar, uden, forsaavidt som jeg antager det for givet, hvis det Dieblis skulde komme, at vi bleve angrebne af saadanne Kræfter, overfor hvilke vi ikke kunde haabe Seir, at ingen dansk Mand vilde sige Ja og Amen dertil, og nedlægge Vaabnene uden først at have forjagt Modstand. Flertallet har altsaa ikke benyttet nogen enkelt Plan i dens Detail, men jeg har udtrykkelig sagt, at vi have benyttet det, som vi have anset for at være det Karakteristiske ved den. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds argumenterede imod enhver Plan, der gik ud paa at lægge Styrken paa Forsvaret i dets første Linie, og han brugte i saa Henseende en Argumentation, der forekom mig at være meget svag, idet han nemlig sammenlignede Forsvaret med Opstillingen til et Slag, og mente da, at man jo altid søgte at gjøre Styrken i Reserven stærk, og Forsvaret i den første Linie svagere. Ja, det er jo klart, at dette er Tilfældet, hvor det ikke kommer an paa, paa hvilket Punkt den første Linie eller Reserven staar; men Forholdet er naturligtvis et ganske andet, hvor det netop gjælder om, at Kampen foregaar paa et bestemt Punkt, nemlig paa Kysten. I saa Henseende tror jeg, at vi i den Krigshistorie, vi alle rede have havt, have Erfaring nok for, at vi saavidt mulig skulde samle vore Kræfter netop i den første Linie; thi er Angrebet her lykkedes, saa er det forfattede Forsvar svagt. Jeg tror, at Erfaringen har lært dette. — Den ærede Ordfører for Mindretallet (Zvermøes) har imødegaaet en Del af de Bemærkninger, jeg henvendte til ham; men hans Udtalelse iaften har jeg ikke fundet væsentlig fyldestgjørende, og jeg skal derfor derom kun yttre Følgende. Det ærede Medlem besvarede det Spørgsmaal, som blev reist af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds om, hvem de Sagtyndige vare, som havde fraraadet i

den nærmeste Fremtid at gjøre Noget for Udvidelsen af Kjøbenhavns Søbefæstning. Jeg maa tilfsaa, at det undrede mig noget at høre dette Spørgsmaal blive reist af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds; thi jeg troede, at han var bekendt, og det endog saa npte bekendt med, fra hvilken Side dette Indlæg var kommet. Den ærede Ordfører for Mindretallet har jo oplyst ham om, at det er fra Forsvarskommissionen, at dette er fremkommet, og den ærede Ordfører for Mindretallet har ogsaa fremdeles søgt at forklare, hvorledes den Stilling kunde fremkomme, som der fandt Sted. Han mente nemlig, at den var bleven til ved et Kompromis, og at man ved at gaa paa Akkord med hinanden havde opstillet Noget, som man ikke siden tilfulde kunde billige. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører for Mindretallet har Ret i at ville betegne netop dette Punkt som et Kompromis; thi finder et saadant Sted, saa bestaar det deri, at de modsatte Meninger blive enige; men nu er det netop det Giendommelige ved dette Punkt, at her vare de Sagtyndige uenige, idet der nemlig af en Samling af 10 Medlemmer i Kommissionen var 8, som udtalte sig saaledes, som jeg her har forklaret, medens 2 Medlemmer ikke vilde gaa ind derpaa og hævdede, at et Bombardement i de nævnte Afstande alligevel kunde være farligt; men den ærede Ordfører for Mindretallet var ikke derimellem. Han mente imidlertid, at Forholdene havde forandret sig saa væsentlig fra 1872 og til nu, at et Bombardement fra disse Punkter, hvorfra det ikke var farligt i 1872, nu skulde blive saa farligt, at man absolut maatte stille Søbefæstning med faste Forter som det Første, det gjaldt om at faae tilveiebragt. Ja, er det virkelig Tilfældet, at disse Forhold i Løbet af 2 a 3 Aar i saa væsentlig Grad have kunnet forandre sig, saa forekommer det mig, at vi staa overfor saa vækkende Forhold, at de Herrer ikke maa undre sig over, at vi i høi Grad nære Betænelighed ved at slutte os til en Indstilling af denne Art. Det ærede Medlem yttrede dernæst, at enkelte Medlemmer, — om jeg forstod ham ret, — i den daværende Kommission netop havde udtalt sig for, at man kunde blive staaende ved eet Søfort, og at man ikke forlangte en hel Søfortrække i det Tilfælde, at der skulde gjøres Noget. Det ærede Medlem maa i den Henseende huske aldeles feil; thi Kommissionens Indstilling indeholder Intet derom. Der er Uenighed i Kommissionen, forsaavidt Nogle have holdt paa 3, Andre paa 4 og atter Andre paa 5 Forter; men der er intet Medlem af Kommissionen, der har udtalt sig for at blive staaende ved eet Fort. Det ærede Medlem kom ind paa nogle Betragtninger om Kjøbenhavns Befæstning og om Overlagene dertil; men da denne Sag jo ikke foreligger, skal jeg, for ikke at forlange Diskussionen, ikke komme dybere ind derpaa. Jeg skal kun bemærke, at det Afsnit, som han omtalte, jo hører